

Entorn
la
LEC

L'educació
UN SERVEI
PÚBLIC

L'educació
UN DRET,
no una
mercaderia

Han col·laborat en aquest número:

Mireia Domínguez
Mario Forner
J. Miquel Lacasta
Joan Manrubia
Laia Martí
Àlicia Mir
Cristòfol Ortola
Jordi Palaci
David Perez
Pere Perez
Rafel Redondo
Pep Riera
Montse Ros
Vicent Tirado

Consell de redacció:
Mayte de Agorreta
Adelaida Bernaus
Lluís Filella
Ana Molina

Edició i maquetació:
Ana Molina

D.L. B-6357/97
Franqueig Concertat Núm.
02/442

FEDERACIÓ D'ENSENYAMENT DE
CCOO DE CATALUNYA
Via Laietana 16, 4a
08003 Barcelona
Tel. 93 481 28 42
Fax: 93 268 42 72
e-mail: ensenya@ccoo.cat

Del Pacte Nacional a la Llei d'educació de Catalunya De la mobilització a la negociació

En el Pacte Nacional hi ha dos conceptes importants que no caben a la LOE i que la superen: la idea que l'educació és molt més que l'escolarització reglada i la necessitat de redefinir responsabilitats i funcionaments del sistema educatiu per evitar la segregació escolar i proporcionar marcs d'integració reals a tot l'alumnat. Són dos conceptes nous en la legislació espanyola sobre educació i poden obrir la porta a nous drets i millors garanties d'educació per a la població de Catalunya.

Només per a aquests dos conceptes ja valdria la pena fer una Llei d'educació de Catalunya. Aquesta llei no hauria de ser una LOE bis, ni tornar a remenar l'ordenació educativa ni els currículums. Ja hi ha hagut prou sacsejades en aquest sentit. Tampoc no hauria de ser un nou element de confrontació social o partidista: en educació, l'estabilitat i el consens són fonamentals perquè estem tractant processos duradors, que necessiten la col·laboració de molts esforços.

A més, esperàvem l'oportunitat de la Llei d'educació de Catalunya per perfilar millor assumptes pendents i de gran importància social i professional, com la inclusió escolar per a l'alumnat amb discapacitat, una millora del 0-3, la definició d'objectius i responsabilitats en l'educació per a persones adultes, la formació contínua i l'ocupacional, la regulació dels ensenyaments d'idiomes, la caracterització del lleure educatiu, la definició de les professions educatives i l'homologació de condicions de treball...

El Departament d'Educació, en un gest inesperat després del compromís del Pacte Nacional per a l'Educació, va anunciar que tenia una proposta de llei i va publicar-ne unes suposades "bases", sense presentar el projecte als signants del Pacte per ser negociat ni consensuat. CCOO va demanar repetidament a la Conselleria la definició d'àmbits apropiats i calendaris de negociació, que només s'han obtingut després de la vaga i les manifestacions del dia 14 de febrer.

Les "bases" contenen, almenys, dues qüestions inacceptables: la possibilitat de gestió privada dels centres públics i l'"estímul" (amb diners públics) a la creació de nous centres privats per concertar-los. En l'avantprojecte articulat que ha presentat el Departament d'Educació, aquestes dues qüestions ja no apareixen, la qual cosa interpretem com una victòria, parcial, aconseguida en el procés mobilitzador.

L'avantprojecte conté, encara, alguns temes que no podem compartir, respecte a l'organització i responsabilitats del sistema, sobre les condicions de treball de les persones que hi treballem.

I no conté, encara, algunes solucions que l'educació de Catalunya necessita.

És objectiu de CCOO aconseguir una bona llei, consensuada i de progrés. Ens comprometem a negociar en un procés participatiu i transparent i a mobilitzar, si és necessari, perquè la llei serveixi a l'educació, a la igualtat i al progrés de la ciutadania, perquè sigui un pas endavant per als professionals de l'educació.

Montse Ros

Secretaria general de la Federació d'Ensenyament de CCOO de Catalunya

SUMARI

2]	Editorial	9-11]	Reflexions des del centre.
3]	Èxit escolar, nivell educatiu, ensenyament comprensiu i qualitat educativa.	12]	Consideracions de CCOO: Autonomia de centres i gestió democràtica.
4-5]	Entrevista amb Ferran Ferrer.	13]	Manifest del MUCE.
6-8]	Qui no pot ésser oblidat a la LEC: 0/3, Lleure educatiu, Postobligatòria, Formació al llarg de la vida, No reglada, i Concertada.	14]	Compliment insuficient del Pacte Nacional per a l'Educació.
		15]	Llei d'educació i inversió educativa.

Èxit escolar, nivell educatiu, ensenyament comprensiu i qualitat educativa

La publicació de l'Informe PISA i la proposta per elaborar la Llei d'Educació de Catalunya (LEC) han replantejat, de nou, la qualitat de l'ensenyament i la possible baixada del nivell educatiu de l'alumnat respecte a altres èpoques. Això passa quan més joves estudien ensenyaments postobligatoris i universitaris i utilitzen les TIC, hi ha menys persones analfabetes i es produeixen més manifestacions artístiques i culturals. Per això, fem un breu recorregut històric de moments diversos del nostre sistema educatiu.

En el *Libro Blanco sobre la Educación en España*, base de la Llei general d'educació de 1970, s'exposava que de cada 100 alumnes que van començar l'ensenyament primari el 1951, 27 van ingressar a l'ensenyament mitjà als 10 anys; 18 van aprovar la revàlida del batxillerat elemental als 14 anys i 16 la del batxillerat superior als 16 anys; el preuniversitari el van aprovar 5 alumnes, i 3 van estudiar a la universitat. El 1965 estudiava el 20% dels joves de 16 anys i finalitzaven els estudis una mica més de la meitat. **En aquests moments, estudia tota la cohort d'aquesta edat i obté la titulació al voltant d'un 70,4% de joves.**

En les dades sobre l'èxit escolar de l'EGB, la FP-1 i el BUP de la primera generació de la Llei general d'educació (LGE) editades per l'INE (MEC, Gabinet d'Estadística) apareixien els elements següents:

ANY CURS	CONTINGENT	% A	% B
1975	Obtenen el títol de graduat escolar	68,01	
1975	Obtenen el títol de certificat d'escolaritat	31,99	
1978	Obtenen el títol de BUP	51,06	27,48
1979	Obtenen el títol de COU	29,66	15,96
1977	Obtenen el títol de FP 1	23,48	7,53
1975/76	No es matriculen i abandonen l'escola als 14 anys		14,11

% A
Percentatge respecte del contingent que comença EGB, BUP o FP-1.

% B
Percentatge respecte del total de la promoció que finalitza EGB el 1975.

La comparativa dels nivells de "fracàs escolar" en diverses èpoques la podem veure en el quadre següent:

	FP1, BUP, abandonament 14 anys curs 1977-1978	FP1, BUP, abandonament + COU. Curs 1978-1979
Fracàs d'alumnes ensenyament mitjà. Primera promoció LGE	64,99 %	76,51 %
Fracàs d'alumnes en ESO. Curs 2004- 2005 (1)	29,6 %	29,6 %

(1) Font: MEC. *Informe provisional 2007: Objetivos educativos y puntos de referencia 2010 (octubre 2007)*, pág. 14.

En una anàlisi més qualitativa, hem de significar que, en la LGE, els que no obtenien titulació no se'ls oferia sortides formatives i estaven en situacions de marginació. És més, hi havia molta desigualtat d'accés a l'educació (segons un estudi de la Fundación Encuentro de 1987, el 78,6% de l'alumnat de classe mitjana/alta escollia BUP enfront del 35% de la classe obrera). **Es pot afirmar, doncs, que l'ensenyament comprensiu fins als 16 anys ha millorat el nivell de formació del conjunt de la població jove, així com s'han incrementat l'equitat i la igualtat d'oportunitats.** Però això no significa que les desigualtats en l'educació hagin desaparegut i que no continuï havent-hi problemes: encara elevats en nombre d'alumnes que no obtenen el graduat en la ESO, abandonament prematur del sistema educatiu, mancances significatives en determinats àmbits del saber, manca de recursos... En aquest sentit, el sistema educatiu ha de reforçar els aspectes que més incideixen en l'èxit escolar: equilibri en l'escolarització de l'alumnat amb necessitats educatives específiques per part de tots els centres sostinguts amb fons públics, més recursos (menys alumnes per aula, serveis de suport educatiu i social, etc.), graus considerables de flexibilitat i de diversificació curricular i organitzativa, formació del professorat, consolidació de l'educació infantil i impuls de la flexibilitat dels ensenyaments postobligatoris i de la formació contínua, en especial de programes d'inserció al món laboral.

Vicent Tirado

Ferran Ferrer, Catedràtic d'educació comparada de la Universitat Autònoma de Barcelona. La seva recerca s'ha orientat al camp de les desigualtats educatives, que considera un dels problemes importants de l'educació, Col·laborador habitual de la Fundació Jaume Bofill, ha coordinat l'obra col·lectiva "L'estat de l'educació a Catalunya" (2006). Ha estat el coordinador d'aquesta obra juntament amb en Bernat Albaigés.

Les seves anàlisi recents sobre les dades de l'informe PISA 2006 des d'una perspectiva comparada i amb el punt de vista de la igualtat d'oportunitats, han tingut gran ressò en els mitjans de comunicació, la classe política i entre els professionals de l'educació en general a Catalunya.

Ferran Ferrer ha accedit amablement a contestar les nostres preguntes en una agradable conversa sobre els problemes i els reptes de l'educació a Catalunya al segle XXI.

Ferran Ferrer

"EL DRET A UNA EDUCACIÓ DE QUALITAT PER A TOTHOM NO ES COMPLEIX A CATALUNYA"

– Quins són al teu criteri els elements que configuren de forma més significativa el sistema educatiu a Catalunya?

Es tracta d'un sistema educatiu força acceptable en l'etapa preescolar amb una cobertura del 100% als 3 anys, ben posicionat en la comparativa autonòmica i europea. Un altre tema és la discussió sobre el model actual d'atenció educativa a la primera infància.

En l'etapa primària presenta uns índex de repetició molt baixos. Els més baixos de totes les comunitats espanyoles.

A les etapes obligatòria i secundària post-obligatòria els índex de fracàs escolar i abandonament són molt elevats. Acabar l'ESO no és suficient per acostar-nos al context europeu dels 25 països i lamentablement estem lluny avui d'assolir els objectius de Lisboa pel 2010 de graduats de secundària.

I per últim la continuïtat en l'etapa secundària post-obligatòria dona xifres a Catalunya bastant allunyades de la mitjana dels nostres veïns comunitaris i fins i tot d'algunes comunitats espanyoles.

El panorama, per tant, és preocupant i cal posar-hi remei sense més dilacions. És responsabilitat de l'Administració i de tota la comunitat educativa treballar en aquest sentit per un bon present i futur de l'educació a Catalunya.

– Davant aquesta situació crítica de l'educació a Catalunya, quins són en el teu diagnòstic els problemes claus a solucionar?

Jo senyalaria molt resumidament: els resultats acadèmics mediocres, l'abandonament educatiu prematur, un sistema educatiu sense perspectiva de "servei públic", un model de gestió inadequat i uns bons docents en un sistema burocràtic i centralitzat.

Respecte als resultats mediocres, no es compleix el dret d'educació de qualitat per a tothom. Tenim a Catalunya una cobertura del 100% escolaritzat però no amb la mateixa qualitat. Jo el defineixo en una frase "escoles i educació a dues velocitats".

Per exemple, en l'abandonament escolar prematur que comprèn el percentatge de població de 18-24 anys que abandona els sistemes educatius sense estudis secundaris postobligatoris finalitzats, tenim a Catalunya un 34,1% (dades 2005). Els objectius de la Unió Europea pel 2010 marquen un 10% màxim d'abandonament. És evident que no anem pel bon camí.

I continuant amb les dades, un fet molt preocupant: els darrers resultats de l'informe PISA 2006 en competència científica donaven a Catalunya un 17,3% d'alumnat de 15 anys amb molt baixa competència i d'altra banda un 3,8% d'alumnat amb molt alta competència científica.

"L'educació és l'instrument bàsic per a garantir la igualtat d'oportunitats"

- Precisament els últims anys s'ha presentat a la immigració culturalment diversa i a l'alumnat nouvingut com els culpables dels problemes de l'educació a Catalunya?

No estic d'acord en plantejar el tema de la immigració i l'alumnat nouvingut com un problema, més aviat penso que és una possibilitat per canviar inèrcies, millorar l'equitat i assolir l'èxit educatiu per a tothom.

A casa nostra s'ha utilitzat també la immigració com argument per a justificar els darrers resultats PISA, però les xifres s'entesten en demostrar que això no és així: comunitats amb aules d'alumnat no nadiu semblants a Catalunya, com ara La Rioja, Navarra o Aragó obtenen mitjanes de ciències millors que la nostra.

"L'aposta del PNE per un servei públic educatiu, continua hores d'ara sense perspectiva de concreció"

Això vol dir que amb l'antiga LOGSE i amb la nova LOE a tot el territori de l'estat espanyol es poden fer polítiques educatives diferents i dur a terme estratègies pedagògiques també distintes.

Tanmateix, també és cert que la inversió en educació és una variable cabdal i en aquest sentit la situació a Catalunya és francament millorable.

- Parlaves abans també de la manca de perspectiva d'un "servei públic educatiu", podries concretar més?

Sí, ho deia referint-me tant al sector públic com al concertat.

L'aposta del 2003 pel Pacte Nacional per l'Educació (signat el maig del 2006) que obria el camí per a una estreta col·laboració entre les dues xarxes educatives i la creació d'un únic "servei públic educatiu", cinc anys després, el més suau que podem dir és que aquesta nova política i cultura educativa "costa" de dur a la pràctica per igual en tots els àmbits. No existeix una única causa sinó que es tracta de problemes del conjunt del sistema educatiu, però no s'arreglaran només amb canvis en el sector públic.

- El professorat i els professionals de l'educació són un factor important per dinamitzar i millorar la qualitat educativa. Quins són els camps on caldria proposar millores i quines?

D'acord amb la meua experiència, treballant alhora amb equips docents, i la meua docència i recerca a la universitat, els professionals de l'educació a l'hora actual a Catalunya s'enfronten a nous reptes derivats dels canvis socioeconòmics, de les noves tecnologies de la informació i la comunicació i de la globalització en general.

Estarem millor situats en aquest nou context si incentivem la professionalitat docent versus

l'amateurisme. Així doncs el primer repte és que el conformisme ha de donar pas a la crítica i inclòs l'autocrítica de l'activitat docent i educativa. L'opacitat s'ha de transformar en transparència de l'avaluació. En definitiva, els professionals de l'educació hem de rendir comptes del nostre treball.

El segon repte és que treballem en condicions més complexes. El professorat s'ha d'adaptar a les noves situacions evidentment amb tot el suport de l'administració educativa. L'acció individual del docent s'ha de transformar en acció col·lectiva de l'equip educatiu. Jo vaig més enllà, penso que l'acció educativa ha de ser conjunta del sector públic i concertat començant amb iniciatives de formació conjunta dels equips educatius d'ambdós sectors.

El tercer repte és que l'àmbit d'actuació dels professionals de l'educació ha canviat i s'ha ampliat. La nova actuació educativa inclou aula, escola i territori. Tot això exigeix un nou compromís amb l'educació per part nostra en el sentit de gestionar l'aprenentatge de l'alumnat amb necessitats educatives específiques, d'assolir resultats d'excel·lència i equitat, d'integrar la diversitat social i cultural i apostar clarament per l'interculturalisme com a eina de futur.

Aquí entraré conscientment en un tema que és polèmic però que jo penso que cal revisar-ho i en tot cas negociar-ho: Quan es prioritza el dret del docent a escollir escola en contra de l'interès del projecte educatiu del centre, no estem afavorint la millora del sistema educatiu.

Dit això, estic convençut que a Catalunya tenim bons docents i professionals de l'educació que es troben en un sistema massa burocràtic i poc incentivador. Necessitem canvis en l'accés a la professió i en la promoció docent. Les meves propostes van en el sentit d'introduir models de formació inicial i permanent del professorat sempre vinculats a projectes d'equip i territori. I és imprescindible un nou model de direcció i gestió dels centres educatius que contempli l'autonomia, la professionalitat i els contractes-programa.

"A Catalunya tenim bons docents en un sistema massa burocràtic i poc incentivador"

QUI NO POT ÉSSER OBLIDAT A LA LEC

Ara
és
l'hora
del
0-3

La LOE i l'Estatut de Catalunya donen plenes competències a la Generalitat en l'educació dels infants dels 0-3 anys i per això l'elaboració de la futura Llei d'educació de Catalunya és el moment oportú i necessari per avançar en la regulació, l'ampliació i la consolidació de l'educació infantil com una etapa educativa. Tots sabem avui que en aquesta etapa de la vida (0-3 anys) és on es gesta una part molt important del desenvolupament de les persones, i garantir unes polítiques educatives per atendre la primera infància és un factor imprescindible per a la millora educativa i la compensació equitativa dels infants.

CCOO considerem necessari universalitzar els serveis a la primera infància, donant continuïtat a la creació de places públiques. Assolint l'objectiu de la Llei del 0-3, de creació de les 30.000 noves places i incrementant l'oferta fins a arribar al cobriment satisfactori de tota la demanda existent.

La llei ha d'establir el protagonisme del Departament d'Educació a l'hora de vetllar per la qualitat i l'equitat en la provisió dels serveis, amb un desplegament en tot el territori que

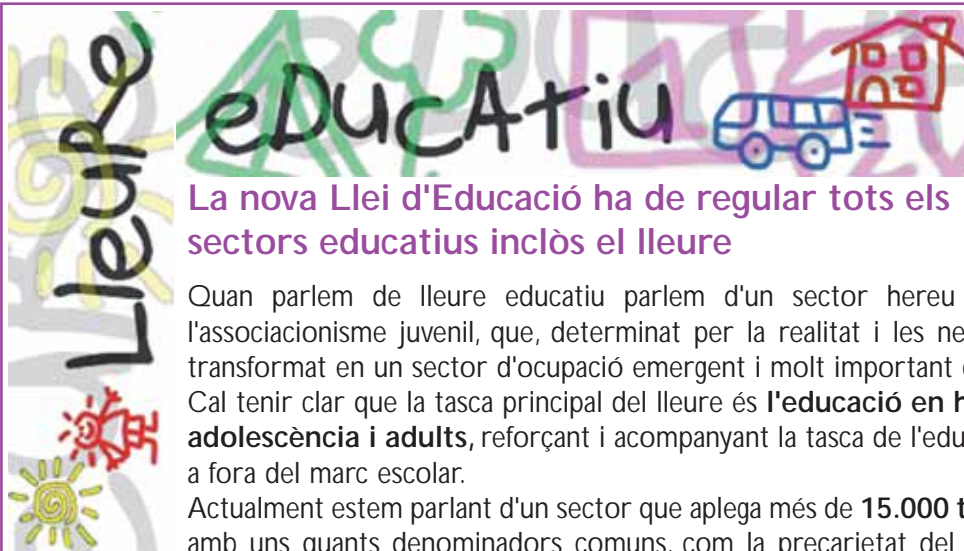
no recaigui exclusivament en la iniciativa de les administracions locals.

Les quotes que les famílies han de satisfer per escolaritzar o accedir a serveis d'atenció a la infància són un factor de desigualtat. Cal ampliar les polítiques de beques i ajuts per garantir un accés de tota la població en condicions d'igualtat.

La llei ha de ser la porta per a l'elaboració del currículum unificat per a tota l'educació infantil dels 0 als 6 anys, a la vegada que orienta la renovació dels continguts del decret del 2006, plantejant la reducció de ràtios, la qualificació i les millores de les condicions dels centres, i unes millors condicions professionals. Les condicions de treball professional han de veure millorades les qualificacions professionals, la formació inicial i permanent dels professionals, una homologació de condicions salarials i laborals en els sectors, així com la consolidació dels espais i el temps per a la planificació, la coordinació i l'organització de les activitats educatives.

S'hauria d'incrementar la inspecció educativa en aquesta etapa, i fomentar la regulació educativa d'altres serveis educatius i lúdics no reglats, en què avui es donen àmbits d'intrusisme amb l'activitat escolar i en què no es garanteixen mínims criteris de qualitat educativa dels serveis.

Mireia Domínguez

La nova Llei d'Educació ha de regular tots els sectors educatius inclòs el lleure

Quan parlem de lleure educatiu parlem d'un sector hereu dels valors i objectius de l'associacionisme juvenil, que, determinat per la realitat i les necessitats socials actuals, s'ha transformat en un sector d'ocupació emergent i molt important dintre del món educatiu.

Cal tenir clar que la tasca principal del lleure és **l'educació en hàbits i valors en infància, adolescència i adults**, reforçant i acompanyant la tasca de l'educació formal, tant a dins com a fora del marc escolar.

Actualment estem parlant d'un sector que aplega més de **15.000 treballadors/es** a Catalunya, amb uns quants denominadors comuns, com la precarietat del sector, els salaris baixos, les jornades parcials, l'alt nivell d'exigència de treball voluntari per part de les empreses, les poques possibilitats de formació específica per als treballadors/es, la manca de reconeixement social a la tasca que desenvolupem i la gran dispersió dels centres de treball, a més de l'absència d'una legislació que estableixi ràtios adequades, que reguli la responsabilitat civil i la formació necessària per poder desenvolupar la feina.

La nova Llei d'educació ha de ser l'oportunitat per regular tots els sectors educatius, potenciant el treball conjunt amb tots els actors educatius, docents, educadors en el lleure (monitors/es), infants i joves, famílies, etc.

I, per descomptat, el lleure educatiu ni pot ni vol quedar-ne fora.

Cristòfol Ortola

QUI NO POT ÉSSER OBLIDAT A LA LEC

I els ensenyaments postobligatoris?

La Llei d'educació de Catalunya ha de remarcar el lloc que ocupen els ensenyaments postobligatoris com a prioritats de l'actual Conselleria d'educació.

Cal pal·liar les mancances que anem patint fa tants anys en l'educació postobligatòria.

No entenem la contradicció existent entre l'Acord estratègic signat pels agents socials i el Govern de la Generalitat, apostant per la internacionalització, la qualitat i la competitivitat de l'economia catalana i les polítiques del Departament d'Educació.

És necessària una coherència i coordinació de les polítiques educatives i el territori per poder oferir projectes globals que satisfacin les necessitats personals i socials dels treballadors, assegurant així el creixement econòmic local.

Cal superar la idea restrictiva de delimitar el servei públic educatiu a l'ensenyament obligatori dels 6 als 16 anys, poc equitativa i contrària a les necessitats socials actuals, de manca de persones amb ensenyaments secundaris, manca de tècnics en el mercat laboral i un gran nombre d'abandonament escolar.

És indispensable un mapa de formació professional, del desenvolupament de la xarxa de centres integrats, del reconeixement social de l'FP, de la consolidació del sistema integrat de qualificacions i formació professional... hi passa de llarg, com sempre.

Cal l'impuls de la nova FP, adaptant-la a les necessitats de l'economia del país; la formació de tècnics i professionals qualificats es fa necessària en l'actual mapa dels objectius europeus, que tenen com a prioritat la formació al llarg de la vida.

La idea de l'educació al llarg de la vida està present, però cal actuar en conseqüència, i una llei catalana ha de preveure mesures clares per a la transició des de l'ensenyament obligatori al postobligatori, afavorint l'equitat, el camí formatiu, laboral i personal del ciutadans del nostre país.

Laia Martí

La formació de persones adultes i al llarg de la vida: l'assignatura pendent del Departament

La situació dels centres i aules de formació de persones adultes en els darrers temps no ha avançat. Des de la darrera reunió de la Comissió de Seguiment de l'Acord, el curs passat, no hi ha hagut cap reunió per tal de valorar el compliment d'aquest acord. Aquest fet, juntament amb l'aparició de les bases de la futura Llei d'educació de Catalunya (LEC), on la formació permanent no és esmentada, han encès tots els llums d'alarma sobre el futur del sector.

Aquest futur no ha de passar de cap manera per la gestió dels centres i aules de formació de persones adultes per entitats sense ànim de lucre. Cal que el Departament aposti d'una vegada per totes per la creació d'una xarxa pública i gratuïta de centres de formació de persones adultes. Aquesta xarxa ha d'oferir una formació bàsica, coordinada amb les altres branques de l'educació, on les persones adultes puguin completar la seva formació.

Preveiem un final de curs amb mobilitzacions, si el Departament no convoca la Comissió de Seguiment i si en l'esborrany de la LEC no es preveu, definitivament, la formació al llarg de la vida. Recordem que tot just fa un parell d'anys vam encetar un debat, amb la possibilitat de participació de tothom, sobre l'elaboració d'una futura llei de formació permanent. Aquest va quedar ajornat tot esperant la LEC.

Joan Manrubia

**NO TANQUEU
L'AIXETA**

**A L'EDUCACIÓ PÚBLICA
DE PERSONES ADULTES**

CONCENTRACIÓ
22 DE MAIG A LES 17h.
A PLAÇA SANT JAUME
mesa de l'educació de persones adultes

QUI NO POT ÉSSER OBLIDAT A LA LEC

Que tots els sectors de l'educació, inclosos els no reglats es tinguin en compte a la LEC

La necessitat de donar coherència al nostre sistema educatiu a través d'un marc de regulació comú ha estat un dels eixos del nostre discurs sindical dels darrers anys. La signatura del PNE ens permet participar activament en el procés d'elaboració d'aquest marc, que culminarà en una futura Llei d'educació de Catalunya. Una llei que ha de ser útil i eficaç no només per al servei de l'educació escolar (definició del servei públic educatiu segons el PNE) sinó també per a l'educació al llarg de la vida. Els centres i les empreses que imparteixen ensenyaments no reglats (formació ocupacional, formació contínua, idiomes, perruqueria, estètica i altres) són de caràcter privat i estan sotmesos a les regles de l'oferta i la demanda del mercat, sense un control exhaustiu en termes de qualitat. Formen part indivisible del nostre full de ruta personal i professional, i així és com s'ha de considerar en la futura llei. La LEC ha d'establir necessàriament:

- el perfil dels professionals i la titulació requerida en tots i cadascun dels vessants dels ensenyaments no reglats,
- les funcions del personal docent, del formador i de l'expert professional,
- els indicadors de qualitat necessaris que cada empresa haurà de complir per poder obtenir un segell de qualitat que haurà de crear-se per a la formació no reglada,
- la proporcionalitat de les hores lectives i no lectives necessàries per impartir la formació amb criteris de qualitat,
- els continguts mínims de la formació, la metodologia de la impartició i els criteris que permetin l'avaluació dels coneixements assolits pels alumnes, etc.

Des de CCOO treballem per garantir que tots els sectors de l'educació es tinguin en compte en aquesta futura llei, que no ha de ser una meta sinó un instrument per a la millora de les condicions de feina del conjunt de professionals de l'educació.

Rafi Redondo

Cal homologar les condicions de qui treballa al Servei Públic Educatiu

Quin gran objectiu el de desenvolupar una llei d'educació de Catalunya, una llei de país. El que és i ha de ser l'educació a Catalunya.

Però, ai las, la futura llei, parla gairebé només sobre la gestió i l'organització dels centres públics d'ensenyaments obligatoris. Es prescindeix de legislar sobre la totalitat del sistema públic educatiu, definit en el PNE, i signat aquest, recordem-ho, amb un ampli consens de la comunitat educativa.

S'oblida dels professionals de les escoles concertades, que, com a educadors i educadores que som dels infants i joves de Catalunya, fills i filles d'una àmplia classe treballadora, esperàvem comprovar com s'homologarien les nostres condicions de treball envers els professionals dels centres públics. Uns i altres ens hem format en les mateixes universitats, impartim el mateix currículum i tenim el mateix tipus d'alumnat. Per això volem que la llei prevegi:

- L'homologació de les condicions de treball entre els professionals de les dues xarxes, ampliant plantilles a la concertada per reduir gradualment l'horari lectiu.
- L'organització del treball en els centres concertats, la participació dels pares i mares i de l'Administració, el control públic dels recursos.
- Aplicar els mateixos criteris per a les reduccions horàries per càrrecs tant en el sistema públic com en el concertat.
- El personal d'administració i serveis a pagament delegat.

Només en igualtat de condicions augmentarà la col·laboració entre professionals d'ambdues xarxes que fem la mateixa funció.

El país en sortirà beneficiat. I les persones que el conformem, també.

Alicia Mir

REFLEXIONS DES DEL CENTRE

DES D'UN CENTRE PÚBLIC DE PALAFRUGELL. *Pere Pérez. IES Baix Empordà.*

Reflexió sobre l'autonomia de centres

Que n'és de bo un menjar ben amanit, un pebrec de pebre, un pebrec de sal... una punteta de dolçor... Com resulta de difícil menjar un plat mal condimentat, encara que la base sigui la mateixa. Trobar l'equilibri té un punt d'artístic. L'autonomia dels centres educatius és un plat més dels que s'elaboren a les cuines de l'administració educativa dels diferents governs. És un plat que està resultant difícil de servir a gust de tothom.

Hi ha estudis, experiències, articles, reglaments i literatura escrita seriosos i respectables, que es poden consultar en qualsevol cercador d'Internet, per il·lustrar en profunditat tots els aspectes que interactuen en la qüestió de l'autonomia dels centres educatius. Aspectes positius i negatius, problemes i mesures correctores, experiències d'èxit i de fracàs..

Segons l'Enciclopèdia Catalana, autonomia és la "*facultat de governar-se per les seves pròpies lleis*". I heteronomia, que es podria interpretar com el contrari d'autonomia, es defineix per Kant com "*estat de la voluntat que rep passivament la seva llei d'una autoritat exterior o d'un impuls estrany a la raó*".

Davant la complexitat del sistema educatiu de la societat actual, algú dubta de la necessitat de tenir sobre la taula un tema com l'autonomia dels centres? Quina és l'alternativa?

Personalment tinc preferència per la diversitat, l'acoloriment, la riquesa de matisos, la llibertat de l'error, l'experimentació conscient, la seguretat de l'experiència... en contraposició a la uniformitat, la rigidesa de la via única, l'autoritarisme, la veritat absoluta, la por de l'experimentació, la perfecció de la inactivitat, la seguretat de la passivitat...

Des de la Federació d'Ensenyament de CCOO, com a sindicat de classe treballadora, i com a professionals d'una tasca apassionant i complexa, ja fa temps que ens ocupem del tema.

Trobar la manera d'intervenir per aportar elements que ajudin a la sostenibilitat i la millora dels centres educatius, alumnes i professors en particular, i del sistema educatiu en general, és una de les tasques que es van desenvolupant quotidianament. Analitzar lleis, articles i reglaments, evitar els riscos i potenciar els beneficis, buscar i oferir mesures correctores de les desviacions, investigar, estudiar i adquirir coneixements per oferir-los als llocs on els puguin necessitar, etc.

Tornant a la cuina, vull dir que les meves papil·les gustatives s'estimulen només de pensar en una taula parada amb els plats d'una carta rica i variada, que he tingut la llibertat de triar jo. Mentre que es marceixen pensant en el menú de "ranxo" o els plats de macarrons de certes cases de colònies. De tota manera, cal que tothom es nodreixi, i, si més no, que disposem d'alguns amaniments perquè cadascú es pugui condimentar al seu gust allò que s'ha de menjar.

Amb tanta cuina i sofregits, em falta comentar la necessitat de tenir present les vinculacions dels centres entre ells i amb la resta de nuclis del sistema educatiu: les interrelacions. Com es gestiona tot això? Qui ho gestiona? Quan es gestiona?

Salut i bon profit.

DES D'UN CENTRE RURAL DE LLEIDA. *Jordi Palací. Mestre del CEIP la Ràpita, ZER el JONC*

Pensem en les escoles rurals

El 14 de febrer, el professorat ens vam mobilitzar de manera contundent per dir que el camí que l'educació del nostre país agafava no era el que ens semblava més adequat. El conseller d'Educació, des d'un principi, va mostrar una actitud poc dialogant amb els representants dels mestres, que alguna cosa sabem sobre la realitat educativa que tenim. És clar que només podem oferir el nostre punt de vista, però penso que obviar-lo mostra una actitud prepotent per part de l'Administració educativa.

El Departament d'Educació té penjat un power point, en què explica allò que li interessa de la nova LEC. Un cop el veig, em crida l'atenció l'anàlisi del context que en fa. En la primera diapositiva remarca els baixos rendiments acadèmics respecte d'Europa; en una segona parla dels canvis socials i econòmics que estem vivint (arribada d'immigració, augment en la societat de la tecnologia de la informació, etc). En trobo a faltar una tercera que expliqui la inversió que s'ha fet per fer front a aquest reptes i la consegüent comparativa amb la resta d'Europa. Si no hi és, deu ser per alguna raó.

Continua a la pàg. següent →

REFLEXIONS DES DEL CENTRE

← Ve de la pàg. anterior

Des de l'escola rural, veiem com hem anat avançant i hem millorat la qualitat de l'educació que oferim, fruit, entre d'altres, de l'Acord de rurals (signat per CCOO). S'ha invertit en aquesta escola i per tant s'han pogut fer canvis. De totes maneres, les bases de la LEC deien ben clar que no es tracta d'una reforma, sinó que és una eina que ha de permetre aquesta reforma.

En les escoles rurals sabem que la majoria de documents s'han d'adaptar a les característiques d'aquesta tipologia de centres. En aquestes bases, no s'ha pensat en nosaltres.

L'avaluació, la considero un bon instrument per millorar els processos educatius de manera general. Els mestres ja en volem, d'avaluació, però demanem que sigui objectiva i global.

Atendre quatre, cinc o més nivells dins d'un mateix grup, parteix d'un plantejament educatiu diferent, amb necessitats diferents i amb solucions adaptades a aquest tipus de context.

La LEC ho ha de tenir en compte, per respondre a les característiques i les necessitats de tots els centres de Catalunya.

L'escola rural a les nostres terres és un 72%. Per no oblidar-ho, hem d'anar recordant-ho.

DES D'UN CENTRE PRIVAT CONCERTAT D'OSONA. Pep Riera

Escola concertada: opacitats i transparències

Si hi ha alguna característica que defineixi la gestió de les escoles privades concertades a casa nostra, aquesta és la seva opacitat. Una opacitat que té conseqüències per als professionals del sector i que, de ben segur, compta amb la connivència, per inhibició, dels mateixos responsables del Departament d'Educació.

Parteixo de la base que una part molt substancial dels diners que gestiona l'escola concertada són diners públics, és a dir, pagats per tota la ciutadania, i que, per tant, a una empresa (ja sé que hi ha qui s'esgarrifa pel fet d'utilitzar la paraula empresa quan es tracta de l'educació de nens/es i joves) que rebi aquests fons, no només se li ha de poder exigir una gestió transparents dels diners, sinó que tota l'activitat que realitza i genera hauria d'estar impregnada d'aquesta transparència.

Quina és, però, la realitat en moltes escoles?

Doncs, per exemple, que moltes vegades les relacions laborals entre les direccions dels centres i els professionals de l'ensenyament es regeixen més per premis i càstigs, que no pas per drets i deures.

Obviant allò que diguin les normes de tot rang, els criteris de promoció professional o no estan clars o sovint estan relacionats amb afecció o desafecció dels treballadors i treballadores envers la Direcció de l'escola.

La provisió de llocs de treball, que haurien de ser oferts públicament, sol ser decisió exclusiva i discrecional del centre, a més d'ocultada

sistemàticament als treballadors/es i als seus representants.

Aspectes com la línia pedagògica i l'autonomia de centre, que haurien d'intentar consensuar-se amb els professionals que l'han d'implementar, massa sovint els decideixen les direccions, en petit comitè, i sense voluntat ni possibilitat d'esmena per part del professorat.

De vegades, hom té la impressió que en molts aspectes essencials relacionats amb el funcionament dels centres concertats, hi tenen més protagonisme les pressions de determinats pares i mares (aquí la capacitat de pressió de tots els pares i mares tampoc no és la mateixa), els aspectes que tenen a veure amb la imatge del centre i la seva projecció exterior i, per descomptat, les directrius de les direccions nacionals dels centres i de les patronals (que estan a desenes de quilòmetres de l'escola), que no pas l'opinió i el coneixement dels mateixos professionals del centre, que intenten fer bé la seva feina.

No cal ni dir que quan els representats del col·lectiu del professorat han intentat modificar aquesta situació, sovint s'han trobat amb la negativa, quan no amb el menyspreu, de moltes de les direccions dels centres.

En definitiva, es tractaria de democratitzar el funcionament de l'escola que rebi fons públics via concert.

I en això, a banda de la capacitat que tinguem els mateixos professionals de l'educació organitzats els nostres centres de treball, el Departament d'Educació, i la voluntat política dels seus responsables, hi tenen molt per dir (i per fer).

DES D'UN CENTRE PÚBLIC DE TARRAGONA. *Mario Forner. IES Terra Alta. Gandesa*

L'autonomia de centres: claus i reptes

L'increment gradual d'autonomia dels centres aporta eficàcia a la gestió en la mesura que permet una millor adaptació a les necessitats del context immediat.

Amb un marc genèric educatiu, que té com a principis la significativitat i la flexibilització de l'acció educativa, té sentit parlar d'autonomia en la gestió dels centres; ara bé, si analitzem la situació actual i a partir de l'existència dels plans específics de desenvolupament i millora en què poden optar lliurement els centres a participar-hi; és a dir, en un moment en què els centres han pogut disposar de recursos d'acord amb inversions estudiades i previstes en els mateixos centres; és on s'ha constatat un cert grau d'eficàcia i d'impacte educatiu en l'àmbit de les accions que inclouen el desenvolupament dels plans esmentats. Per tant, l'experiència no és negativa.

Això no vol dir que el grau d'autonomia a través dels plans sobre la gestió sigui d'una intensitat alta. Per poder adquirir un grau d'eficiència important, cal traduir la gestió dels recursos i l'autonomia en el disseny de projectes educatius que garanteixin la qualitat educativa i la millora del rendiment dels alumnes, així com l'assoliment dels graus de cohesió social òptims per a la comunitat i en aquests àmbits és on la composició d'una plantilla docent que reconegui i es comprometi amb l'acció educativa dissenyada és un aspecte clau per assolir amb èxit els objectius.

Gestió i direcció

L'increment d'autonomia dels centres ha d'aportar un nou model de gestió dels centres en què els equips directius són una peça clau.

Aquests equips han de ser coneixedors de la realitat i dels interessos i necessitats de la comunitat educativa, a la vegada que han de consensuar les estratègies que satisfacin amb eficàcia les necessitats plantejades. Han de comptar amb els recursos de finançament i humans adequats. S'han de definir totes les decisions curriculars que s'hagin de dur a terme en consonància amb el plantejament del projecte educatiu del centre, i vetllar des de l'equip directiu pel desenvolupament adient i fer-ne una tasca de seguiment i d'avaluació (interna/externa)

que validi allò que s'està fent o que aportï els canvis necessaris.

S'entén que el model de gestió/direcció s'ha de basar en el model d'autonomia dels centres, tot mantenint els referents normatius bàsics i la dependència del Departament per a tots els aspectes que són comuns als centres educatius.

Promoció professional dels docents

Aquest grau d'autonomia ha d'implicar tots els estaments, i el mateix professorat s'hi ha de veure reflectit. El disseny curricular és un contingut bàsic de la tasca docent, i en aquest marc és de revisió obligada allò que s'ensenya, per tant la capacitat i la competència del professorat per fer realitat l'acció educativa ha de prendre un pes molt important, ja que ha de participar molt activament en el disseny i l'execució. Això farà veure quines són les seves necessitats formatives, quina és la capacitat de treball interdisciplinari i en equip, quin és el coneixement de recursos...

La millora professional, primerament, s'ha de veure reconeguda en l'eficàcia de la seva tasca, el grau d'implicació i el coneixement del projecte educatiu. Amb aquests aspectes s'ha de poder garantir l'assoliment de fites de promoció i de situació laboral en el seu estatus.

Provisió de llocs de treball

El perfil de les plantilles d'un centre amb perfil d'autonomia ha d'anar en consonància amb tot allò que s'ha anat apuntant en els paràgrafs anteriors, sobretot en el reconeixement del context educatiu on està ubicat. El projecte educatiu, amb les necessitats i finalitats, mètodes, decisions i recursos, defineix quin és el perfil dels docents que se n'han de fer càrrec. En condicions normals, això no hauria de comportar cap daltabaix, perquè ja es treballa en un sentit de coherència respecte de la tasca docent i els objectius de les etapes educatives, per tant ja existeix una dinàmica de cooperació i de treball en equip, però en el moment pedagògic-didàctic que afrontem, basat en la gestió del currículum per competències bàsiques, requereix una implicació real de la docència a la vegada que el desplegament de capacitats com la disponibilitat pel treball compartit i la distinció del mètode d'ensenyament-aprenentatge que preveu el tractament a la diversitat i la posada en pràctica de les competències bàsiques.

CCOO entenem que l'autonomia dels centres és un objectiu i una estratègia per a la millora de la qualitat educativa perquè permet l'adequació de l'educació a les necessitats de la diversitat de l'alumnat i del territori i l'entorn, per tal de millorar l'aprenentatge de l'alumnat. Des d'aquesta perspectiva, la gestió dels centres no sols es relaciona amb la qualitat educativa sinó també amb la igualtat d'oportunitats i l'equitat educativa i social.

S'ha de tenir en compte també que escola i comunitat territorial intervenen en la socialització i la cohesió social. Per això, és difícil abordar l'autonomia de centres sense abordar l'autonomia territorial i, per això, l'autonomia de centres ha d'estar compartida i imbricada amb l'autonomia del territori perquè permeti la planificació, la gestió, la distribució i la coresponsabilitat de determinades competències i activitats educatives entre els centres i el seu entorn.

Autonomia i territori

Per tant, l'autonomia de centres s'ha de reforçar amb la coordinació i el treball en xarxa dels centres educatius de l'entorn, del seu territori i/o d'altres territoris a partir de projectes compartits. És per això que cal més autonomia dintre d'un marc comú de recursos i de possibilitats educatives, que permeti majors coresponsabilitats entre administracions educatives i locals i centres en l'elaboració de projectes propis en aquests tres nivells de decisió.

La proposta d'establir zones educatives com a unitat de planificació, programació i prestació de serveis creiem que cal desenvolupar-la per garantir que les zones siguin un autèntic instrument per gestionar en i des de la proximitat els afers educatius. La responsabilitat planificadora de les administracions i la implicació dels agents educatius del territori han de ser instruments perquè les decisions s'ajustin a la realitat i es millori la innovació en els centres.

La llei haurà d'introduir competències en les comissions d'escolarització o òrgans similars amb capacitat per reordenar, distribuir i garantir el funcionament equilibrat de tots els centres d'un territori que presten el servei públic d'educació, per evitar la segregació escolar i potenciar al màxim els

element d'equitat, cohesió social i excel·lència educativa per a tothom.

Professionalitat dels equips directius

La direcció dels centres educatius es configura com un factor de qualitat educativa. Una direcció de qualitat és aquella que configura el lideratge pedagògic als centres amb una dimensió moral i intel·lectual amb capacitat per dirigir i orientar el treball col·lectiu dels equips professionals. També configura la direcció la pràctica de la participació democràtica de la comunitat educativa com eix central de la vida dels centres.

En aquest sentit, considerem la legitimitat adquirida en els processos de selecció de la direcció, la capacitació per al lideratge dels equips de gestió i organització, la formació permanent i l'avaluació com a instruments necessaris per exercir la direcció amb eficàcia.

No entenem la professionalització com una diferència de condicions ni l'establiment d'un cos professional diferent de la de la resta del professorat. Defensem un model de gestió i directiu més professional basat en la participació, la capacitació, els estímuls professionals i l'avaluació, vinculat a les funcions pedagògiques i educatives i docents. En aquest marc, l'autonomia de centres que propugnem ha de respondre a projectes educatius acordats i elaborats democràticament i en què, tant la comunitat educativa del centres com les administracions i, en el seu cas, altres agents educatius, assumeixin de forma responsable i compartida els seus compromisos. Els projectes directius han de respondre als projectes educatius. També s'han d'establir mesures de reconeixement de les tasques dels diferents òrgans de govern i de coordinació docent mitjançant un horari de dedicació adequat que permeti realitzar les tasques encomanades, que tinguin en compte no sols el temps de reunió i de treball en equip, sinó també, i fonamentalment, el temps que la persona responsable de la coordinació necessita per preparar els continguts que s'han de debatre i els recursos necessaris per facilitar la presa de decisions corresponents.

Una autonomia de centres responsable s'ha de sustentar en:

- *Uns òrgans de participació i de govern dels centres potenciats i eficaços (consells escolars, claustre)*
- *Una Direcció de centres amb consideració i qualificació que tinguin com a eix d'actuació la participació i el treball cooperatiu entre professionals i la comunitat educativa.*
- *La concreció de les funcions i activitats que les zones educatives poden assumir per ser marc de cooperació entre tots els centres d'un territori.*
- *Uns reglaments orgànics de centres que permetin la flexibilitat i autonomia organitzativa.*
- *Establiment per part de l'Administració d'un currículum obert i flexible que permeti incorporar també les adaptacions a l'entorn.*
- *Establiment de contractes programa plurianuals que comportin la dotació de recursos personals i materials suficients.*

MANIFEST DEL MUCE

**Participar és educar,
Educar és participar**

L'educació és un dret al que tothom ha d'accedir. Les administracions han de garantir el compliment d'aquest dret en un marc d'equitat, i respecte als pensaments individuals i col·lectius. Però l'educació no és un acte individual. La formació, l'adquisició de coneixements, l'assumpció de valors per parts de les persones es produeix en un context social.

El Marc Unitari de la Comunitat Educativa considera que la participació és un principi fonamental i un dels requisits de l'educació de qualitat. Participar és, a la vegada, un dret de ciutadania, un principi educatiu i un valor cultural que cal consolidar en l'educació dels infants i els joves. La participació configura una cultura, una manera de fer les coses que dona als ciutadans el dret i l'obligació d'intervenir en els afers col·lectius, ser informats, consultats i - en els àmbits corresponents - ser coresponsables de les decisions que es prenen. En aquest sentit, manifestem que l'educació és participació perquè és part essencial de l'objectiu de conformar una

ciutadania democràtica amb capacitat per fer-se responsable i intervenir activament en els afers col·lectius amb criteris de llibertat i responsabilitat.

L'alumnat és el protagonista del processos d'aprenentatge; defensem una cultura on l'aprenentatge és significatiu perquè respon a l'acció, la implicació i la reflexió sobre allò que s'aprèn.

La participació és, també, la complicitat, el consens i el treball en comú de famílies, estudiants, professionals i altres agents educadors) buscant la coherència en les seves actuacions i establint espais per a la confiança mútua i l'actuació col·lectiva.

En l'àmbit del centres educatius, la cultura democràtica ha de presidir el funcionament del centre, la seva gestió i la seva pràctica educativa. La participació és molt més que formar part dels òrgans de govern i col·laborar en el seu funcionament. Ha d'impregnar la cultura de les aules, la cultura dels centres obrint i fomentant àmbits on l'intercanvi i la interacció entre tots els membres de la comunitat educativa sigui una constant.

El consell escolar és l'espai de confluència formal de la comunitat educativa per prendre les decisions i marcar els objectius del centre. La participació és requisit imprescindible per a l'exercici de l'autonomia responsable on la definició col·lectiva del projecte educatiu n'és l'eix vertebrador.

Reivindiquem que aquesta cultura democràtica impregni profundament la nova llei d'educació de Catalunya, formulant propostes i establint mesures que estimulin i garanteixin aquest exercici de la participació de la comunitat educativa en el seu conjunt. Reclamen, també, la creació i el desenvolupament de nous espais de participació que transcendeixin el centre i on els objectius educatius es puguin compartir amb altres agents educadors. En el marc més proper, al barri o al poble, al districte o la comarca, al municipi, a la zona educativa, ... és on es pot donar amb major facilitat aquesta confluència que ha de configurar un model educatiu, on escoles, instituts, centres d'educació en el lleure, associacions, entitats cultural i administracions poden configurar projectes educatius territorials que fan creïble una nova cultura educativa on l'educació és cosa de tothom.

L'educació és cosa de tothom

COMPLIMENT INSUFICIENT DEL PACTE NACIONAL PER A L'EDUCACIÓ

La Llei d'educació de Catalunya ha de recollir els continguts del PNE. Un indicador de la seva voluntat és el nivell de desenvolupament dels seus continguts més significatius. Analitzem, doncs, el nivell de compliment d'alguns aspectes més rellevants:

Concepte	Pressupost memòria econòmica PNE anys 2006 i 2007	Atorgats als centres d'acord amb el DOGC	Pressupost no realitzat
Contractes programa i ajuts centres que escolaritzen alumnes amb n.e.e.	14.148.044€	6.720.775,24 €	7.427.268,76 €
Servei d'acollida matinal	2.427.700 €	1.625.000 €	802.700 €
Obertura dels centres juny i setembre	6.606.620 €	3.755.000 €	2.851.620 €
Beques menjador escolar	45.100.600 €	42.700.000 € ⁽¹⁾	3.400.000 €
Programa cooperatiu de llibres de text	15.228.000 €	7.900.000 € ⁽¹⁾	7.328.000 €
TOTAL	83.510.964 €	62.700.775,24 €	21.809.588,76 €

⁽¹⁾Dades ofertes pel Departament d'Educació

L'incompliment del pressupost planificat per als contractes programa és molt preocupant perquè aquest és l'instrument que ha de permetre als centres concertats signants prestar el seu servei amb plena gratuïtat i escolaritzar, de manera equitativa amb els centres públics, l'alumnat amb necessitats educatives específiques. Per això, és molt greu el fet que cap dels 27 centres signants del contracte han escolaritzat gratuïtament el seu alumnat, encara que han abaixat les seves quotes a la meitat del que era habitual. És probable que la subvenció efectuada a cada centre sigui insuficient, per això és inadmissible que el Departament no hagi gastat els 45.000 € pressupostats per iniciar l'estudi econòmic dels mòduls del concert perquè ha de ser la base per establir les aportacions econòmiques per desenvolupar els contractes programa. Critiquem que l'elecció dels centres no assegurí que hi sigui en zones que requereixen esponjar els centres públics del desmesurat nombre d'alumnes amb necessitats educatives específiques.

Tot i l'impuls donat pel Departament a determinats programes, se li ha d'exigir major compromís en el seu millor desenvolupament, així com el compliment d'altres qüestions acordades.

Concepte	Acord sindical per al curs 2007-2008	Dotacions del Dep. Educació	Professionals no atorgats
Incorporació tècnics d'educació infantil	750	250	500
Auxiliars d'educació especial	65	0	65
TOTAL	815	250	565

El Departament no sols no ha iniciat el procés d'homologació de les condicions de treball del professorat de l'escola concertada, sinó que, i això és especialment greu, ni tan sols ho compleix, tal com consta en el Pacte, en els centres on s'han signat contractes programa.

El Pacte estableix que el Departament incrementarà progressivament la partida destinada a despeses de funcionament dels centres d'acord amb l'increment de l'IPC, i estableix una quantitat de 6.000.000 d'euros en cada un dels tres primers anys. Les dades d'una consulta als centres que ha fet el nostre sindicat indiquen que al voltant del 80% dels centres i serveis educatius rebran menys inversions de les pressupostades. L'aplicació de la sisena hora als CEIP, i el consegüent increment de mestres, així com l'atenció als germans dels alumnes afectats, s'estan complint, encara que no se n'ha iniciat l'aplicació en les poblacions més petites.

Per això, CCOO exigeix major rigor en el compliment del Pacte, i que la Comissió de Seguiment sigui més protagonista en el control del seu compliment i el desenvolupament del projecte de la LEC.

Vicent Tirado Bausà

Llei d'educació i inversió educativa

J. Miquel Lacasta

La despesa pública en educació a Catalunya presenta un dels nivells més baixos en comparació amb les comunitats autònomes de l'Estat espanyol i els països de la Unió Europea. En aquests darrers anys, des de l'arribada al Govern de les forces d'esquerra s'ha produït una inflexió orientada a incrementar els recursos, però encara avui estem a la cua de les comunitats autònomes i dels països europeus (veure taula).

El Pacte Nacional per a l'Educació va significar un compromís polític i social important. S'establien programes concrets, que havien de rebre finançament públic, i a la vegada el Govern adquiria el compromís d'una acció continuada en inversió educativa fins a arribar al voltant del 6% de PIB.

L'aplicació dels acords del Pacte ha sofert algunes distorsions i no s'han aplicat alguns dels acords. El fre a la dotació de personal per a programes d'innovació educativa, la dotació de tècnics especialistes per a les aules d'educació infantil de 3 anys, l'execució dels contractes programa amb centres concertats, són alguns exemples.

Davant del panorama que ens obre l'elaboració d'una llei d'educació de Catalunya, CCOO considerem inajornable el compliment rigorós d'aquests acords, i que la llei prevegi la voluntat d'incrementar la despesa pública en educació a la vegada que orienta i defineix les prioritats per assegurar-ne l'eficàcia. L'acord social i la participació de la comunitat per definir les prioritats són condicions necessàries.

Despesa pública en educació (no universitària) sobre el PIB (2005)

Alemanya	3,44
Dinamarca	5,94
Estats Units	3,80
Finlàndia	4,36
França	4,60
Grècia	2,76
Itàlia	3,81
Portugal	4,47
Regne Unit	4,27
Suècia	5,26
Espanya	3,01
UE-25	3,98
Catalunya	2,22
Andalusia	3,48
Aragó	2,43
Com. Valenciana	2,87
Extremadura	4,50
Madrid	1,78
País Basc	3,00

Font: Anuari 2006 Fundació Bofill

CCOO entenem i proposem algunes prioritats en què s'hauria d'invertir:

- ✓ L'educació infantil de 0-3 anys, amb creació de noves escoles i altres serveis i programes per l'atenció a la primera infància.
- ✓ L'atenció a la diversitat, amb programes de recuperació per a l'alumnat amb dificultats especials.
- ✓ La formació al llarg de la vida, la formació permanent de les persones adultes.
- ✓ La promoció i l'extensió de l'escolarització postobligatòria fins a assolir els objectius europeus de Lisboa per al 2010.
- ✓ La reducció de les ràtios d'alumnes per aula.
- ✓ L'accés a l'educació en temps de lleure, extraescolar i complementària en condicions d'equitat i igualtat d'oportunitats per a tot l'alumnat.
- ✓ La gratuïtat real de l'ensenyament en els centres del servei públic educatiu.
- ✓ Els estímuls econòmics i laborals que permetin la promoció professional i la consideració social dels professionals de l'educació.
- ✓ La incorporació de la formació permanent dels professionals de l'educació a les seves condicions laborals, fomentant la innovació i la investigació educatives.
- ✓ L'homologació de condicions laborals per als treballadors i treballadores dels centres del servei públic d'educació.
- ✓ La realització de plans d'adequació i millora dels centres escolars. Accessibilitat, sostenibilitat i millora dels equipaments i espais de treball.
- ✓ L'elaboració de plans de noves construccions d'equipaments públics per atendre les demandes de l'increment de població, l'augment d'escolarització no obligatòria (0-3, postobligatòries, adults).
- ✓ L'extensió de polítiques de beques per als ensenyaments postobligatoris i finançament de serveis extraescolars i complementaris.
- ✓ El suport i l'assessorament educatiu a les famílies.
- ✓ Plans d'entorn i projectes educatius territorials.

La mobilització va ser un èxit
Ara a guanyar la negociació
Vollem una llei d'educació útil